

OTEVŘENÝ DOPIS MINISTROVI ZDRAVOTNICTVÍ
panu prof. MUDr. Romanu Prymulovi

Vážený pane ministře

Nemohu se nevyjádřit k současnému stavu v naší zemi v rámci boje s virem Covid 19. Ač nerad, volím tuto cestu, jelikož hraniční situace si obvykle žádají hraniční reakci.

Nacházíme se jistě ve vyhroceném období, kde se potkávají a utkávají dvě problematické veličiny. Ta první je čistě medicínská a epidemiologická, ta druhá společensko-ekonomická. Jako nelékař se nemohu cele a fundovaně vyjadřovat k té první, ale k té druhé, jako umělec a občan tohoto státu bezesporu ano.

Hysterie, která začíná opět strmě vzrůstat, je dle mého o mnoho nebezpečnější než její důvod, tedy zmíněný virus samotný. Tím v žádném případě nechci tuto nemoc bagatelizovat, situaci sleduji a vnímám, tak jako většina ostatních.

Je jasné, že epidemie vyžaduje jistá opatření, jen si myslím, že musí existovat sofistikovanější způsoby, než strategie hrubé síly tlačící tuto zemi krok za krokem k dalšímu lockdownu.

Mám totiž opravdu velké obavy z budoucího celospolečenského dopadu Vašich neustále se zostřujících nařízení a následných restrikcí, které začínají opět velice tvrdě postihovat jedno odvětví za druhým. Ať už je to školství, kultura, sport a další, dle Vašich slov “volnočasové“ aktivity, s tím, že “ekonomiky“ se to téměř nedotkne. Rád bych Vás pane ministře upozornil, že už jen ony tři zmíněné sektory spolu s desítkami dalších běžných společenských aktivit, které jste zmrazil, či masivně omezil, zdaleka nejsou pouze volnočasovými a nadto představují naopak naprosto zásadní součást ekonomiky tohoto státu. Navíc, jsou to aktivity, které vytvářejí společnost otevřenou, vzdělanou, motivovanou a z kompletního psycho-somatického hlediska zdravou a silnou.

Oblasti kultury, kterou jsem už zmínil, bych se ještě rád krátce dotkl, jelikož mým oborem je žánr divadla. Po nejrůznějších festivalech, jste před nedávnem kvůli zpěvu zrušil koncerty, operu a muzikál. Promiňte mi, při vši úctě, rozhodnutí nekompetentní a naprosto nesmyslné. Teď jsou “za mřížemi“ už i všechna další jevištní umění. Z Vašich úst však ještě před ani ne dvěma týdny opakovaně zaznělo, že divadla v rámci přenosu nákazy nehrají téměř žádnou roli.

Jakou relevanci tedy tento krok má? Jakou skutečnou relevanci mají všechna ostatní omezení? Jakou relevanci pak může mít Vaše tvrzení, že když křivka začne mít sestupnou tendenci, budeme postupně rozvolňovat? Mám tomu rozumět tak, že až za nějaký čas třeba (a pravděpodobně) opět stoupne, zase utáhneme? Kolikrát se to bude opakovat a jak dlouho toto martyrium potrvá? Rok, dva..., nebo pět? Kolik práce, schopností, nápadů, času, energie, talentu, motivací, dobré nálady, skvělých zážitků, úspěchu, zkušeností...a peněz se někam propadne?

Víte to?? Ne, nedivím se, to neví nikdo. Co je ale naopak naprosto jisté je fakt, že mezi námi budou i nadále lidé zdraví, lidé nemocní a někteří nás budou želbohu i opouštět. A tak pořád dál. S Covidem i bez něj, s opatřeními i bez nich, Za časů této pandemie i potom. Takový už je život a nikdo to nedokáže změnit...

Vážený pane ministře

Jistě se shodneme, že každý lidský život má nevyčíslitelnou hodnotu.

Stejně tak ale i lidská společnost.

Proto jsem přesvědčen, že je bezpochyby třeba napřít veškerou energii, finance a knowhow na záchranu a péči o tu její část, která to opravdu potřebuje, která je skutečně nemocná.

Tu druhou naopak nechat pracovat a žít.

Mám velké obavy, že cesta, na kterou tuto zemi právě stavíte vede do pekel, i když je bezesporu dlážděna těmi nejlepšími úmysly.

Děkuji za Váš čas, energii a doufám i zamyšlení.

S úctou

Petr Zuska
choreograf a režisér

v Praze dne 9.10.2020